

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 127

Lần trước giảng đến Đại đức xưa, đối với nguyện thứ mười tám có rất nhiều cách nói, chúng ta đem mười niệm trong “Bồ Tát Di Lạc Sở Vấn Kinh” nói đặc biệt nêu ra, đã giới thiệu qua với các vị. “Bồ Tát Di Lạc Sở Vấn Kinh” còn có một tên “Phát Khởi Bồ Tát Thủ Thắng Chí Nhạo Kinh”, ngày trước chúng ta ở nơi đây đã từng tỉ mỉ giảng qua một lần. Bộ Kinh này đối với người tu hành hiện đại mà nói, không luận là tại gia hay xuất gia, đều rất là quan trọng. Mười niệm ở trong đây, cảnh giới tuy là rất cao, không phải chúng ta có thể làm đến được, thế nhưng tuy không làm được nhưng tâm cũng phải luôn hướng đến, tận khả năng mà học tập, đối với tiêu trừ tai nạn của chúng ta có sự giúp đỡ nhất định. Hiện tại thế gian này, các vị có thể rất rõ ràng, rất tường tận mà quán sát được, thiên tai nhân họa mỗi năm một nhiều hơn, lần sau nghiêm trọng hơn lần trước. Có rất nhiều đồng tu hỏi tôi, tôi nói với họ, tai nạn này vừa mới bắt đầu, vẫn còn tai nạn nghiêm trọng ở phía sau.

Tai nạn do đâu mà phát sanh? Phật nói rất rõ ràng, chúng ta phải có thể thể hội được, lời nói của Phật mỗi câu đều là lời giáo huấn chân thật. Trên “Kinh Kim Cang” nói rất hay: “*Nhược Bồ Tát hữu ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng, tức phi Bồ Tát*”. Do đây có thể biết, Bồ Tát đều đã lìa bốn tướng huống hồ là Như Lai, cho nên Phật Bồ Tát không có ta. Không có ta chính là không có tự tư tự lợi, không có tham-sân-si-mạn. Chúng ta đọc được ở trên “Kinh Hoa Nghiêm”: “*Phật thân quảng đại biến thập phương*”. Thân của chúng ta cùng thân Phật không hề khác nhau. Bài kệ này chúng ta mất hết hai giờ đồng hồ mới giảng xong. Thân của chúng ta cùng thân Phật là một thân, Phật giác ngộ, chúng ta mê hoặc. Hàm nghĩa trong đây nói với chúng ta, hư không pháp giới tất cả chúng sanh là một cái tâm, đó là chân tâm; một cái tánh, đó là Như Lai bản tánh; một cái thân, đó là pháp thân thanh tịnh. Ai hiểu được? Người hiểu được thì gọi là Pháp Thân Đại Sĩ, thì gọi là chư Phật Như Lai, người không hiểu thì gọi là phàm phu. Thế nhưng chân tướng sự thật không có quan hệ với hiểu hay không hiểu, người hiểu chúng ta gọi là giác ngộ, người không hiểu gọi là mê hoặc, chân tướng sự thật không có mê ngộ, tâm không có mê ngộ, tánh cũng không có mê

ngộ, pháp thân cũng không có mê ngộ. Nếu chúng ta phá mê, khai ngộ thì tai nạn liền không còn.

Tai nạn từ nơi đâu mà đến? Trên Kinh nói được rất rõ ràng, hồng thủy là do tâm tham của chúng sanh cảm đến, tham là nước; hỏa tai, chiến tranh là do tâm sân hận chiêu cảm đến; phong tai là do ngu si chiêu cảm đến; địa chấn là do ngạo mạn chiêu cảm đến. Cho nên, chúng sanh một ngày từ sớm đến tối tạo ra nghiệp gì? Tham-sân-si-mạn, chiêu cảm đến là phong tai, thủy tai, hỏa tai, động đất, từ do đây mà ra. Trên Phật Kinh có cách nói này, khoa học gia hiện tại không thừa nhận, vì sao vậy? Họ vẫn chưa chứng minh, khoa học vẫn chưa phát triển đến trình độ này, có lẽ phải qua vài mươi năm nữa, khoa học gia mới xuất hiện, đem nó chứng thật. Phật ở trên Kinh nói ra những đạo lý này, khoa học gia cận đại đã chứng minh được không ít rồi, cho nên khoa học càng tiến bộ thì càng có sự hỗ trợ đối với Phật pháp. Chỗ này không giống như các tôn giáo khác. Phật có thể đem cội gốc của tai nạn nói ra cho chúng ta nghe, chúng ta không từ ở nơi đây mà bắt tay vào thì làm sao tiêu tai khỏi nạn? Cho nên Phật Bồ Tát ra đời, việc của các Ngài làm là việc lớn đệ nhất đẳng của thế gian, chính là giác ngộ chúng sanh, giúp đỡ tất cả chúng sanh phá mê khai ngộ, để chúng sanh đối với tất cả người sự vật chắc thật có thể sanh khởi được trí tuệ chân thật. Người hiện tại vì sao mờ mịt đến như vậy? Tại vì sao tạo nghiệp? Truy cứu tận cùng nguyên nhân đó, lỗi lầm chính là không tiếp nhận giáo dục của thánh hiền, cả thế giới ngày nay đem giáo dục của thánh hiền thấy đều bỏ qua một bên, học cái gì? Học tập là giáo dục công lợi, loại giáo dục này dạy người tranh danh đoạt lợi, tổn người, lợi mình, loại giáo dục này tăng thêm tham-sân-si-mạn. Nơi nào tham-sân-si-mạn nhiều thì ở nơi đó tai nạn nhiều; ở nơi nào lòng người thuần phát, trung thực, giữ pháp luật, ý niệm tham-sân-si-mạn ít thì ở nơi đó sẽ không có tai nạn. Cho nên các vị tử mĩ mà quán sát, đọc qua lịch sử ngày trước, tử mĩ quán sát hiện tại hoàn cảnh các khu vực trên thế giới, bạn liền chứng minh lời của Phật nói là không sai. Phật dạy đến giai đoạn sau cùng Tín-Giải-Hành-Chứng là bảo bạn đem nó chứng thực, cho nên đây không phải là mê tín. Phàm hề không thể chứng minh thì không đáng tin. Phật nói ra mỗi câu mỗi chữ, bạn đều có thể ở trên thực tế cầu chứng. Cho nên, đây là học vấn chân thật, giáo huấn chân thật.

Lần trước chúng ta đã giới thiệu mười niệm này, đã giảng đến điều thứ ba: “*Phát hộ pháp tâm, bất tích thân mạng, u nhất thiết pháp, bất sanh phi báng*”. Ý nghĩa của câu nói này không thể nói hết. Chúng ta cần phải nên biết, thời đại hiện đại này, chính là Thế Tôn ở trên “Kinh Lăng Nghiêm” đã nói: “*Tà sư thuyết pháp*

như hằng hà sa”. Thế nào gọi là tà sư? Pháp nói ra trái ngược với những gì thánh hiền nói, pháp nói ra khiến cho tất cả chúng sanh sanh khởi phải quấy nhân ngã, sanh khởi tham-sân-si-mạn, đó chính là tà sư nói pháp. Nếu như là Phật pháp, pháp mà Phật nói ra quyết định dạy tất cả chúng sanh được thanh lương tự tại, dứt trừ đi phải quấy nhân ngã, đoạn tận tham-sân-si-mạn, phiền não nhẹ, trí tuệ thêm lớn, đây là Phật pháp. Cho nên, hộ pháp thật là không dễ dàng.

“*Bất tích thân mạng*”, câu nói này chân thật vô cùng khẩn thiết. Nếu như chúng ta thương tiếc thân mạng của chính mình thì sẽ không dám hộ pháp. Cần phải xả bỏ thân mạng cũng không thương tiếc, hy vọng chánh pháp có thể thường trụ thế gian, vì sao vậy? Chánh pháp có thể cứu độ tất cả chúng sanh. Dùng phương thức gì để cứu độ? Giúp cho bạn khai mở trí tuệ, chỉ cần bạn có trí tuệ chân thật thì không luận việc gì, bạn tự nhiên liền sẽ xử lý rất thỏa đáng. Đây chính là độ chúng sanh. Chỉ có Phật pháp dạy người, giáo học của Phật Đà, giáo dục của Phật Đà mới chân thật có thể giúp người đoạn ác tu thiện, phá mê khai ngộ, chuyển phàm thành thánh.

Vừa rồi có đồng tu đến nói với tôi, oan gia trái chủ của lão cư sĩ Trần Quang Biệt lại tìm đến, lần này đến thái độ rất là lương thiện, nói với đại chúng ở nơi đây là họ rất cảm tạ Phật pháp đã giúp đỡ họ. Đạo tràng Cư Sĩ Lâm có thần hộ pháp, vốn dĩ họ không thể bước vào, thế nhưng bởi vì họ có quan hệ với lão cư sĩ Trần - Lâm Trường ở đây, cho nên lưới của thần hộ pháp mở ra một mặt để họ bước vào, thế nhưng thời gian lưu lại không dài. Họ rất muốn nghe “Kinh Địa Tạng” và hỏi đến nơi nào thì có thể nghe được? Cho nên hiện tại ở lầu hai, các đồng tu chúng ta mở phát băng ghi hình của “Kinh Địa Tạng” để cho họ đến nghe. Sau khi tôi nghe lời nói này rồi, nhất định phải cúng bài vị cho họ, lầu bốn, lầu năm, lầu hai đều cúng bài vị, như vậy những quý thần này đối với những hoạt động của Cư Sĩ Lâm không bị chướng ngại. Tôi thường hay nói với các đồng tu, đạo tràng này có Phật Bồ Tát, có long thiên hộ pháp, có những quý thần này, những oan gia trái chủ này của lão cư sĩ Trần đều sẽ biến thành hộ pháp của Cư Sĩ Lâm. Vào mấy năm trước, tôi cũng đã mời một số quý thần đến bên đây để hộ trì, cho nên đạo tràng này trang nghiêm, không khí tốt, từ trường tốt. Chúng sanh tu hành ở nơi đây nhiều, số chúng sanh mắt thịt chúng ta không nhìn thấy thì nhiều hơn so với số nhìn thấy được không biết là đến bao nhiêu lần. Singapore có đạo tràng như thế này, không chỉ khu vực này có phước báo, mà ngay đến Đông Nam Á đều có phước báo. Thế nhưng trong lòng chúng ta rất rõ ràng, chúng ta làm một số việc tốt, Phật hoan hỉ, nhưng ma không ưa thích, ma hận chúng ta đến

tận xương, đổ kỹ chường ngại, nghĩ ra nhiều phương pháp để phá hoại. Trong lòng chúng ta rất rõ ràng, thế nhưng chúng ta không tiếc thân mạng, chúng ta không hề để ý đến ma, cũng không hề sợ ma, chúng ta chính mình nghĩ xem, chắc chắn không có chút nào tâm danh lợi vì chính mình, không có chút ý niệm nào vì lợi ích của chính mình. Phật dạy cho chúng ta phải vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sanh tướng, vô thọ giả tướng, chúng ta chăm chỉ nỗ lực mà học tập, chăm chỉ nỗ lực mà làm. Ta ở đây làm, cư sĩ Lý Mộc Nguyên cũng đang chăm chỉ nỗ lực làm. Nếu như có chút ý niệm tự tư tự lợi thì Phật Bồ Tát sẽ không hộ niệm, thần hộ pháp cũng ra đi, quỷ thần khinh thường bạn. Các vị xem báo cáo của cư sĩ Tề ở Thiên Mục Sơn rồi, các vị liền biết được, nếu như ý niệm trong tâm không chánh đáng, quỷ thần liền khinh thường bạn, thậm chí quỷ thần còn vũ nhục bạn. Thân tâm chính mình phải luôn đoan chánh, ma vương, ma tử, ma tôn ghét bỏ chúng ta, nhưng thần hộ pháp thì rất tôn trọng, xem thấy rất hoan hỉ. Cho nên, “*không tiếc thân mạng*” là đối với ma mà nói.

“*U nhất thiết pháp, bất sanh phi báng*”, đây là việc vô cùng quan trọng. Trong Di Lặc Bồ Tát Sở Vấn Kinh nói rất nhiều đối với sự việc này. Hủy báng chánh pháp, quả báo đều ở A Tỳ địa ngục. Ngày nay chúng ta tu học chánh pháp, hoàng dương chánh pháp, người hủy báng nhiều, chúng ta cũng không có cách nào, không thể nói bởi vì họ hủy báng thì chúng ta không làm. Nếu chúng ta không làm, chúng ta có thể xứng đáng được với chư Phật Bồ Tát hay không? Chúng ta có thể xứng đáng được với các Tổ sư Đại đức nhiều đời hay không? Có thể xứng đáng được với chúng sanh khổ nạn toàn thế giới ngày nay hay không? Cho nên, dù chướng nạn như thế nào chúng ta vẫn là phải làm, đây chân thật là cứu hộ tất cả chúng sanh, quyết không thể nào khiếp sợ. Các vị pháp sư trẻ tuổi nhất định phải hiểu được đạo lý này. Hộ trì chánh pháp, không tiếc thân mạng thì tự nhiên có thể được chư Phật Bồ Tát hộ niệm, long thiên thiện thần bảo hộ bạn.

• ***Câu thứ tư: “Tứ giả, ư nhân nhục trung, sanh quyết định tâm”***

Lời giáo huấn này chúng ta nhất định phải nỗ lực học tập, đặc biệt là ở vào thời đại này. Vì sao vậy? Thời đại này không có người dạy bạn, trong xã hội quần chúng rộng lớn có mấy người hiểu được, có mấy người làm đúng pháp? Họ không hiểu lý, họ làm không đúng pháp, không thể trách họ, vì họ chưa học qua, không có người dạy họ. Ngay đến cửa Phật chúng ta cũng không ngoại lệ.

Ngày hôm sau tôi phải đến Bắc Kinh để tham gia lễ quốc khánh bên đó, cho nên tôi tìm một chiếc áo tràng màu vàng. Việc này là tùy tục, pháp sư bên đó đều

mặc màu vàng, tôi mặc màu như thế này, người ta nhìn tôi sẽ nhú mày nhú mắt, thật là khó coi. Tôi đã tìm được áo tràng màu vàng rồi, để ngay trên giường, tôi nhìn xem coi có người nào gấp lại cho mình hay không, nhưng mãi cho đến khi tôi đến nơi đây, cũng không có người nào gấp cho tôi, vẫn là chính mình tự làm lấy. Pháp sư Ngô Hồng, pháp sư Thắng Học đi làm thị giả, tôi liền nói với họ, các vị thấy pháp sư giảng Kinh thật là đáng thương, áo tràng để ở nơi đó rồi cũng không có người gấp nó lại. Học nhẩn nhục Ba La Mật. Tôi xem thấy đồ của người khác, tôi sẽ đem nó chỉnh lý cho ngay ngắn, họ thì không như vậy. Chúng ta ở bất cứ nơi nào, xem thấy trên bàn không sạch sẽ, chúng ta tự nhiên liền sẽ lau nó sạch sẽ; ghế ngồi xếp không được ngay ngắn, tự nhiên liền sẽ xếp nó ngay ngắn, làm gì phải đợi đến người dạy? Tại vì sao phải làm như vậy? Lễ kính chư Phật. Chúng ta ở trong Phổ Hiền Hạnh Nguyện Phẩm đã giảng qua rất nhiều lần, bạn giảng rồi, hiểu được rồi, bạn phải làm được. Đây là lễ kính đối với chư Phật. Họ theo tôi rất lâu, tất nhiên thời gian vẫn chưa đủ, cần phải bao nhiêu năm mới học được, mới có được ấn tượng này? Cần phải hai, ba mươi năm. Làm gì mà nghe qua có tám lần, mười lần họ liền giác ngộ, liền biết được! Đó là người trung thượng căn. Người trung hạ căn thì không được, luôn phải nghe mấy trăm lần, mấy ngàn lần, mấy vạn lần, họ mới có được ấn tượng này, họ mới có thể hồi đầu được. Thế Tôn năm xưa ở đời vì sao phải nói pháp 49 năm? Nói pháp 49 năm là đối với người căn tánh trung hạ. Người thượng căn lợi trí thì không cần, chỉ cần thời gian rất ngắn thì họ liền tường tận, họ liền thông tình đạt lý.

Hiện tại không có người dạy, mọi người đều không hiểu, cho nên chúng ta phải tha thứ cho tất cả chúng sanh, chính mình nhất định phải nhẫn chịu, còn phải hoan hỷ mà giáo huấn họ, thành tựu họ, hy vọng thế giới này, xã hội này có thể hồi phục được trật tự tốt đẹp. Trật tự này không phải là pháp trị. Pháp trị là miễn cưỡng, trong lòng bạn tuyệt nhiên không phục. Đây là giáo học, giáo học từ trong nội tâm mà sanh ra, thiện tâm, thiện ý, thiện hạnh, không có gì là không thiện. Cho nên giáo dục ngày nay, thực tế mà nói, chúng ta không nghĩ ra ai có thể gánh vác. Tôi đã nghĩ rất nhiều, sau cùng chỉ có cầu cứu với tất cả các nhà tôn giáo. Tôi qua lại với mỗi tôn giáo trên toàn thế giới, mục đích chính là hy vọng tất cả các tôn giáo đều có thể chú trọng đến giáo dục tôn giáo, không chỉ ở trên hình thức, mà còn có thể hiểu giáo dục tôn giáo, thực tiễn được giáo dục tôn giáo, đề xướng giáo dục tôn giáo. Có như vậy thì xã hội của chúng ta sẽ được cứu, kiếp nạn của chúng sanh chắc chắn có thể hóa giải. Nếu như chúng sanh không hồi đầu, vẫn cứ tạo mười ác nghiệp, thì xã hội này về sau không thể nào tưởng tượng

nổi. Hiện tại chúng ta không làm được, bên bờ của tai nạn lớn, quay đầu vẫn còn cứu kịp. Muốn hồi đầu thì cần phải có người chỉ dạy. Không có người dạy thì chúng ta làm sao có thể hồi đầu, làm sao có thể giác ngộ? Cho nên chúng ta đối diện với hoàn cảnh xã hội hiện thực, “nhẫn nhục” là một việc vô cùng quan trọng, bất cứ thứ gì đều có thể nhẫn, ở ngay trong nhẫn nhục sanh tâm quyết định. Chúng ta quyết định học tập với Phật Bồ Tát. Chúng ta khẳng định Phật Bồ Tát là lão sư tốt, có trí tuệ cứu cánh viên mãn. Chúng ta phải hoán tỉnh đại chúng xã hội, trùng tân lại nhận thức Phật giáo, khẳng định Phật giáo.

Phật giáo không phải tôn giáo, thế nhưng Phật giáo biến thành tôn giáo chỉ ít có 300 năm rồi, cho nên ngày nay người ta nói Phật giáo là tôn giáo, chúng ta cũng không thể phản đối, đích thực biến thành tôn giáo rồi. Thế nhưng 300 năm trước, Phật giáo không phải là tôn giáo, mà là giáo dục, dùng lời hiện đại mà nói, Phật giáo là giáo dục đa nguyên văn hóa. Thích Ca Mâu Ni Phật là người thế nào? Thích Ca Mâu Ni Phật không phải là thần, Ngài là một nhà giáo dục đa nguyên văn hóa, dùng lời hiện đại mà nói, Ngài là một người trọn đời làm công tác giáo dục đa nguyên văn hóa. Chúng ta phải nhận biết rõ ràng. Ngày nay chúng ta ở trong xã hội đang làm nghề nghiệp gì? Là chân thật lợi ích tất cả chúng sanh, tiếp nối giáo dục chí thiện viên mãn của Phật Đà. Thế nhưng trong xã hội không có người có thể nhận biết, cho nên nhẫn nhục là điều vô cùng quan trọng. Chúng ta ở thế gian làm được việc tốt đệ nhất, nhưng chịu vũ nhục nghiêm trọng nhất, con người này có thể sống tiếp được hay sao? Vẫn là phải tiếp tục sống. Vì ai mà sống? Vì những chúng sanh mê hoặc điên đảo này. Nếu họ không mê hoặc, chúng ta có thể đổi nghề nghiệp khác, nhưng chính bởi vì họ mê hoặc, cho nên không còn cách gì, bức chúng ta phải chọn lấy nghề nghiệp này. Thế Tôn ở trên “Kinh Kim Cang” nói với chúng ta: **“Tất cả pháp đắc thành u nhẫn”**. Chúng ta tỉ mỉ đọc Kinh Đại thừa, Phật nói ra rất nhiều lời giáo huấn, dường như đều là vì người hiện đại chúng ta mà nói, dường như đều là vì chính chúng ta mà nói. Tôi không biết các đồng tu có những thể hội này hay không? Chúng ta sắp gặp phải rất nhiều cảnh ngộ khó khăn, mở Phật Kinh ra, tinh thần của chúng ta liền được nâng cao lên, dường như được Phật Bồ Tát không ngừng đang khích lệ chúng ta. Người thế gian không nhận biết, Phật Bồ Tát nhận biết; người thế gian hủy báng, Phật Bồ Tát tán thán. Cho nên, nếu như chúng ta không đọc Kinh điển, không nghe giảng Kinh, thoái đọa là nhất định không thể tránh khỏi, bạn sẽ tùy thuận theo phiền não tập khí. Vì vậy, ở trên Kinh Phật nói ngày tháng thật khó qua, tâm của bạn rất lao khổ, những việc lo buồn vướng bận quá nhiều, tâm của bạn không thể

buông xả, ở trên Kinh Phật nói hành vi tạo tác của bạn quá nguy hiểm rồi. Nguy hiểm ở chỗ nào vậy? Sau khi chết rồi đi vào ba đường ác, bạn nói xem, việc này đáng sợ cỡ nào! Phật nhãn thấy được rõ ràng, tường tận, thông suốt, thấu đáo. Chúng ta mê hoặc điên đảo, cho rằng những gì chính mình làm ra đều là chính xác. Sai rồi!

Tôi ngay đời này có thể nói là rất may mắn, nhận được giáo huấn của Đại Sư Chương Gia, vào lúc đó tôi 26 tuổi. Tôi tin tưởng lời nói của Ngài, nghe lời Ngài dạy. Ngài dạy tôi tất cả nhìn thấu, buông xả, đem đời này phụng hiến cho Phật pháp, ngay đời này tự nhiên có Phật Bồ Tát chăm sóc. Tôi nghe rồi rất hoan hỉ, cảm thấy tôi có thể làm được như vậy, đáng nên làm như vậy, cả đời tôi không có lo lắng. Có đồng tu đến tính sổ cho tôi, tôi nói cả đời tôi không hề tính sổ qua, cả đời không biết số mục của tiền. Cái thứ này thật là bần lòng, thật phiền não, sanh không mang đến, chết không mang đi, quan tâm thứ này thật là mệt chết người. Các vị tự đi tính sổ, tính xong đến nói với tôi cũng được, không nói với tôi cũng được, bởi vì tôi không quan tâm đến những thứ này. Người thế gian rất xem trọng đối với những thứ này, còn tôi thì quá tan nhạt đối với nó. Cho nên mấy mươi năm qua, tôi chỉ có một sự việc là in Kinh bồ thí. Tôi làm những sự việc này hoàn toàn nhờ vào di giáo của Đại Sư Ấn Quang. Tại vì sao chỉ làm sự việc này? Tài lực của tôi rất yếu kém, tôi trước giờ chưa hỏi tiền ở người, đối chết tôi cũng sẽ không nói với bạn, tôi sắp chết rồi tôi cũng sẽ không nói với bạn, tôi cũng không cầu xin bạn giúp đỡ một đồng, cho nên mọi người đưa đồ cúng dường đến đều là tự động. Các vị cúng dường nhiều thì tôi làm nhiều, cúng dường ít thì tôi làm ít, không cúng dường thì tốt nhất, tôi không có việc gì làm. Bạn nói xem, có tự tại không? Các vị cúng dường nhiều thì còn phải phiền phức thêm, tôi còn phải thay các vị đi làm việc tốt. Người xưa nói rất hay: “*Nhiều việc không bằng ít việc, ít việc không bằng không việc gì*”. Thích Ca Mâu Ni Phật thông minh, chỉ tiếp nhận một bát cơm, không tiếp nhận tiền bạc, cho nên Ngài không có việc gì làm, Ngài an vui không gì bằng. Ngày nay chúng ta tại vì sao phải tiếp nhận? Vì mọi người không biết được thế gian này việc gì là việc tốt, việc gì là việc tốt nhất, chính là bạn không biết trồng phước, cho nên tôi giúp bạn trồng phước. Trong việc trồng phước thì việc lớn nhất là hoằng dương Phật pháp. Phật Đà không còn ở đời thì phải nhờ vào pháp bảo, phải nhờ Kinh điển, cho nên lưu thông Kinh điển là phước báo đệ nhất đẳng của thế gian. Chỉ có lưu thông Kinh điển thì chánh pháp mới cứu trụ thế gian. Chúng sanh nương chánh pháp mới hiểu được cái gì gọi là thiện, cái gì gọi là ác, cái gì gọi là mê, cái gì gọi là ngộ,

cho nên đây là việc thiện đệ nhất đẳng của thế xuất thế gian, việc tốt đệ nhất đẳng. Đại Sư Ấn Quang cả đời chỉ làm một việc là in Kinh bố thí. Bạn xem thấy Đại lục ngày trước có rất nhiều tai nạn, Đại Sư Ấn Quang không hề đi cứu tai. In Kinh bố thí, in Kinh hoằng pháp là cứu tất cả tai nạn, cứu từ ngay gốc rễ. Cội gốc của tai nạn là do lòng người bất thiện. Giáo huấn của Phật Đà là dạy chúng ta đoạn ác, tu thiện. Phật nói rất hay: “*Tất cả pháp từ tâm tướng sanh*”, trong tâm chúng sanh đều nghĩ đến thiện thì trong xã hội bao gồm tất cả tai nạn đều không còn, cho nên cội gốc của tai nạn là do mọi người đều nghĩ đến ác, đều nghĩ tham sân si, đều nghĩ danh vọng lợi dưỡng, đều nghĩ năm dục sáu trần. Vậy còn gì đáng sợ hơn không? Thiên tai nhân họa là từ do đây mà ra. Những đạo lý này cổ thánh tiên hiền đều nói, nói được nhiều nhất, rõ ràng nhất, thấu triệt nhất, tường tận nhất là Phật Kinh, cho nên cả đời Ấn Tổ chỉ buộc chắc vào công việc này. Tôi hiểu được dụng ý của Ấn Tổ, hiểu được tôn tâm của Tổ sư Ngài, tôi tiếp nối làm theo, hy vọng ngay trong nhà Phật đời đời có người tiếp nối làm. Chúng ta chỉ làm công tác này, công tác này làm được tốt rồi thì bao gồm tất cả đều tốt, cho nên chúng ta toàn tâm toàn lực làm công việc này.

Lần này tôi đến Bắc Kinh tham dự lễ kỷ niệm 50 năm quốc khánh Trung Quốc, tôi cũng tặng một chút lễ nhỏ, tặng 500 bộ Long Tạng Đại Tạng Kinh. Tôi còn nghe nói Thạch Kinh ở Phòng Sơn khắc đá bộ Đại Tạng Kinh, cho nên nghĩ lại dụng tâm của người xưa, các Ngài lo sợ ở ngay trong thiên tai nhân họa, Phật pháp sẽ bị thất truyền, nên nghĩ phương pháp đem Đại Tạng Kinh khắc lên trên đá, toàn bộ Đại Tạng được khắc lên trên đá. Công trình này tổng cộng đã dùng thời gian 800 năm, với ba-bốn trăm người làm việc mới hoàn thành được bộ Kinh này, cất ở trong chín cái sơn động. Năm 93 tôi đến Bắc Kinh, Triệu Phác lão nói với tôi, nhất định phải đi xem. Ông phái xe, phái người dẫn tôi đi tham quan. Sau khi xem rồi, tôi không hết lời tán thán, công trình đó không thua kém so với Vạn Lý Trường Thành, cho nên tôi phát tâm muốn đem bộ Tạng Kinh này in ra. Tôi làm việc này, việc này không có người nào làm, tại vì sao vậy? Người thông thường không biết được công việc này vô cùng quan trọng, không biết được sự việc này có lợi ích đối với tất cả chúng sanh toàn thế giới, lợi ích bậc nhất, việc tốt bậc nhất, chân thật lợi ích tất cả chúng sanh, lợi ích ngàn năm vạn thế. Người xưa khổ tâm như vậy lưu lại cho chúng ta, chúng ta làm thế nào đem nó mở mang rộng lớn? Chỉ có ấn hành lưu thông số lượng lớn, hy vọng mỗi một quốc gia trên thế giới có thư viện, mỗi một trường đại học có thư viện đều có thể để Đại Tạng Kinh. Hy vọng các học giả trẻ tuổi có chí khí, các vị xuất gia đều là học giả, chăm

chỉ nỗ lực tu học, tự hành hóa tha, như vậy mới thành tựu công đức viên mãn. Thế nhưng sự việc này có thể thành công hay không, chính ngay ở trong nhãn nhục có tâm quyết định hay không. Quả nhiên có thể nhãn nhục, ngay trong nhãn nhục sanh tâm quyết định, bạn nhất định được chur Phật Bồ Tát hộ niệm. Phật thị môn trung, hữu nguyện tất thành, hữu cầu tất ứng, chúng ta phải tin tưởng. Đây là năm xưa Đại Sư Chương Gia dạy cho tôi. Ngay đến làm Phật, làm Bồ Tát còn có thể làm được, những sự việc thế gian này chỉ là việc ở ngoài da, việc quá nhỏ không đáng kể, có lý nào mà không cầu được chứ? Vấn đề là cầu phải như lý, phải như pháp; hợp lý hợp pháp thì hữu cầu tất ứng.

Lời nói này đại khái cũng là hơn 30 năm trước, những năm đầu tôi giảng Kinh, tôi ở chùa Pháp Hoa - Đài Bắc giảng “Kinh Địa Tạng”, có một vị pháp sư tên gọi là Đức Dung (đã qua đời rồi), lúc đó ông nghe tôi giảng đến hữu cầu tất ứng. Sau khi tôi giảng xong, đi xuống, ông hỏi tôi: “*Pháp sư! Ngài nói “Phật Thị môn trung, hữu cầu tất ứng”, lời nói này thật không đáng tin*”. Tôi hỏi, vì sao không đáng tin chứ? Ông nói: “*Tôi ở trước mặt Phật Bồ Tát phát nguyện, cầu một cái tủ lạnh, đã cầu ba năm rồi mà không có tin tức gì*”. Tôi liền hỏi ông, đạo tràng của thầy có bao nhiêu người ở? Ông nói: “*Chỉ có một mình tôi thôi*”. Tôi nói, một người thì không cần, ông cầu không hợp lý, không như pháp thì không có cảm ứng. Tôi nói với ông ấy, tôi học Phật ngay trong những năm này, chân thật là hữu cầu tất ứng, chưa từng bị trống không bao giờ. Ông hỏi tôi, Ngài cầu cái gì? Tôi nói tôi cầu Kinh sách, tôi chỉ cần nghĩ đến bộ Kinh nào đó, nhanh thì đại khái một hai tháng liền sẽ có người đưa đến cho tôi, chậm nhất là nửa năm. Bộ sách “Trung Quán Luận Sớ” (bởi vì việc này tôi có ấn tượng quá sâu sắc), tôi đã nghĩ đến bộ sách này hết nửa năm thì có người đưa đến cho tôi “Trung Quán Luận Sớ” bản đóng bìa 12 tập. Tôi nói tôi chân thật là hữu cầu tất ứng, lão sư của tôi nói với tôi, một chút cũng không giả. Tôi học Phật, tôi cần có Kinh sách, đây là hợp tình hợp lý. Tôi nói tôi học Phật, tôi muốn đi cầu một cái tủ lạnh để sống thoải mái, vậy thì e rằng Phật Đà cũng lác đầu rồi, anh cần để làm gì? Tôi cần Kinh sách, việc này Phật sẽ gật đầu, sẽ đồng ý. Nếu tôi muốn hưởng thụ vật chất, Ngài liền sẽ không đồng ý. Cho nên chúng ta nhất định phải hiểu được những đạo lý này, đặc biệt là người trẻ tuổi, người trẻ tuổi sức mạnh mê hoặc của vật chất quá to quá lớn, cho nên phải viễn ly. Tuyệt nhiên không phải không thể hưởng thụ, chỉ sợ bạn đọa lạc, đạo lý chính là như vậy. Đại đức xưa thị hiện khổ hạnh thì nhiều, các vị đọc qua “Phạm Võng Bồ Tát Giới Kinh”, trong “Kinh Phạm Võng”, Phật dạy cho chúng ta làm thế nào đối đãi với pháp sư giảng Kinh? “*Cung*

kính cúng dường, nhật thực tam lượng kim”, các vị đều đọc qua. Mỗi ngày cúng dường họ ăn cơm, phải dùng bao nhiêu phí dụng? Ba lượng vàng ròng, biểu thị kính ý chân thành của chính mình, chịu ân đức của lão sư, phải có báo đáp đối với lão sư, báo đáp không hết, đây là một loại biểu thị.

Đại Sư Cưu Ma La Thập đến Trung Quốc, việc này mọi người đều biết, vào lúc đó là Tần Vương Diêu Hưng lấy lễ của quốc sư để tiếp đãi Ngài, bái Ngài làm lão sư, xây cung điện cho Ngài, còn phái mười cung nữ đến chăm sóc cho Ngài. Đây là sư đạo. Đại Sư La Thập thì được, vì tâm địa của Ngài thanh tịnh, chân thật làm đến được như trên “Kính Kim Cang” nói là “*bất thủ u tướng như như bất động*”, vậy thì được. Cúng dường trong pháp Đại thừa đích thực là như vậy. Ngày nay chúng ta có thể tiếp nhận hay không, hoàn toàn chính mình phải nỗ lực phản tỉnh, còn bị cảnh giới bên ngoài mê hoặc hay không? Nếu như vẫn còn bị cảnh giới bên ngoài mê hoặc thì không được, chúng ta phải thoái lui, không bị cảnh giới bên ngoài mê hoặc thì có thể tùy duyên. Nhất định không thể phan duyên, phan duyên thì sai rồi. “*Hằng thuận chúng sanh, tùy hỉ công đức*”, Bồ Tát Phổ Hiền dạy cho chúng ta, chúng ta không thể không biết.

Cho nên ở ngay trong cảnh giới, không luận là thuận cảnh, nghịch cảnh, thiện duyên, ác duyên, đều phải nhẫn nại. Trong thuận cảnh thiện duyên không sanh tâm hoan hỷ, không khởi tâm tham; trong nghịch cảnh ác duyên không khởi tâm sân hận, đây gọi là “*u nhẫn nhục trung, sanh quyết định tâm*”. “*Quyết định tâm*” là nói cái này, cảnh giới thuận nghịch đều sẽ không khởi tâm, sẽ không động niệm, sẽ không phân biệt, chấp trước, trong lòng bạn có chủ tử, bạn có định huệ. Nếu chính mình không vào được cảnh giới này, đích thực khổ hạnh quyết định có chỗ tốt, có lợi ích đối với chính mình. Cho nên giáo huấn của Phật Đà chúng ta phải chân thật hiểu được ý của Ngài, “*nguyên giải Như Lai chân thật nghĩa*”.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ